

нинскитѣ висини, и долинитѣ се унасятъ отъ сладката пѣсенъ на кавали и звънци. Но размърда ли се халата, водата на езерото почва да се пѣни и бучи, небето се покрива съ буреносни облаци, започва да гърми и треши, страшни мълнии разбиватъ стърчащитѣ скали по планинскитѣ гърбици. Стадата се прибиратъ на завѣтъ, замлъкватъ кавалитѣ, овѣмяватъ кучета и хора. Този хаосъ продължава, докато халата се прибере отново въ своето езеро.

Съ такива страхотни сжщества крилатата фантазия на простия планинецъ е населила повечето отъ рилскитѣ езера. Но най-страшната хала е настанена въ малкото Халовито езеро.

